

AZ ELEMÉSZTŐ HOMÁLY

CHRISTINE LYNN HERMAN

Dream
válogatás

A városon kívül egy szörnyeteg kísérti az erdőt. Bár egyelőre a homály foglya, de hamarosan kiszabadul...

Nagyvárosi élete után Violet Saunders nem igazán reménykedik benne, hogy be tud majd illeszkedni új sulijába az erdős kisvárosban, Négy Ösvényben. Az sem segít, hogy valójában a város egyik alapítójának leszármazottja – folyton az az érzése, mintha az emberek tartanának tőle. Amikor megismerkedik Justinnal, Mayjel, Isaackel és Harperrel, akik szintén a város őseihez köthetők, és meglátja, milyen nem evilági pusztításra képesek, valamint felfedezi saját különleges erejét, kezdi gyanítani, hogy a városi legendák talán többek, mint elsőre gondolta.

Amikor aztán holttesteket fedeznek fel az erdőben, a város az öt tinitől várja a megoldást. De sikerülhet megfejteniük Négy Ösvény rejtélyét, benne a saját szerepükkel, még azelőtt, hogy mindent elemésztene a homály? És közben kordában tudják tartani az egymás iránt kialakuló érzelmeiket? Túlélhetik a szörnyeteg és a szívük fenyegetését?

PHOTO © JULIA BYERS

CHRISTINE LYNN HERMAN eredetileg New Yorkban született, de Japánban és Hongkongban nevelkedett. Az a szilárd meggyőződése, hogy ott van az otthona, ahol a könyvei is. Később visszatért az Egyesült Államokba, hogy a Rochesteri Egyetemen folytassa tovább tanulmányait. Itt elnyerte a prózáírást járó Deandíjat. Angol irodalom szakon szerzett diplomát. Christine Herman és a sok könyve végül egy brooklyni lakásban találtak otthonra az élettársával, rengeteg növényvel és elkényeztetett macskájával együtt.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.christinelynnherman.com

www.facebook.com/DreamValogatás

Dream
válogatás

„Mi lehetne jobb egy kiválasztottnál? Négy kiválasztott. És mi lehet jobb négy kiválasztottnál? Az, ha ezek négyen ki nem állhatják egymást. Az elemésztő homály torkon ragadja a kiváltságot és az örökséget, és nem engedi el őket többé.”

GOODREADS

„Az első oldalak végére rabul ejtett a történet. Az első fejezet végére teljesen el voltam bűvölve. Ennek a könyvnek a lapjai valósággal lélegeznek, lüktetnek és remegnek, éppúgy, mint a fák Herman kísérteties erdejében. A Hollófiúk és a Stranger Things rajongói most igazán örülhetnek: végre megjelent a legújabb kedvencük.”

BARNES&NOBLE

„Hátborzongatóan izgalmas könyv egy erdei szörnyetegről, egy iszonyú családi örökségről és egy csapatnyi kamaszról, akikben elég bátorság lakik ahhoz, hogy mindkettővel szembeszálljanak. Ez az új-angliai gótikus rémtörténet teljesen elemésztí az olvasóit.”

KIRKUS REVIEWS

„Az elemésztő homály a feledhetetlen szereplők és a horror ellenállhatatlan keverékét kínálja. És boszorkánysággal teli hangulatával, érzékletes stílusával, valamint szerethető karaktereivel ez a mű valósággal rabul ejt, és borzongással tölt el az utolsó oldalig.”

AMAZON

Dream
válogatás

CHRISTINE LYNN HERMAN

AZ
ELEMÉSZTŐ
HOMÁLY

— részlet —

1. FEJEZET

Miután egy ötödik holttest is felbukkant abban az évben, Justin Hawthorne a hátsó kertjében térdelt és felkészült, hogy meghallgassa, milyen jövő vár rá.

Húga, May kiterítette maguk közé a fűre, lappal lefelé, az Ómenek pakliját. Az öt kártya hátoldalán szereplő mindent látó szem üres tekintettel bámult a följük boruló fák lombjaira. Justin libabőrös lett, miközben a szem íriszét tanulmányozta – fehér volt, akár a holtak szeme.

Nem volt ugyan alkalma látni a legutóbbi holttestet, de a Homály által kiöklendezett földi maradványok mindig ugyanúgy néztek ki. Tejfehérre fakult szempár. Behorpadt bordák, felpuffadt, bőrön áthasító csontok; mintha agancsok álltak volna ki a holttest hátából.

– Nem szükséges megkérdezni a kártyákat. – May hangjába nem sok gyengédség vegyült, de azért próbálkozott. Justin azóta nem kérte, hogy vesse ki a kártyákat, amióta megbukott a szertartási próbáján. Húga pontosan tisztában volt vele, milyen nehezére esett most a kérés.

Mert a fiúnak kellett volna kezében tartania az Ómenek pakliját. Neki kellett volna rendelkeznie a családi képességekkel, megvédelmezve a városukat.

Mégis tehetetlen volt. Rothadt ág egy egészséges fán.

A Homály nagyon felbátorodott ebben az évben, egymás után becsalogatva mit sem sejtő áldozatait a birodalmába, ahol a Fenevad éhesen várta a prédáját. Justin úgy hitte, bolond módon, hogy a képességeinek örökébe lépve véget vethet a borzadálnak.

Nem voltak azonban képességei. Most pedig egy újabb férfi feküdt holtan.

Justin nem volt hajlandó ölbe tett kézzel üldögelni, amíg mások meghalnak. Képességek ide vagy oda, akkor is a Hawthorne család tagja. Feltett szándéka volt megtalálni a módját, miként védheti meg Négy Ösvényt.

Sorsa meg volt írva a kártyákban.

– Mutasd meg! – ragadta meg a húga kezét.

May lehunyta a szemét. A következő pillanatban Justin megérezte húga már ismerős jelenlétét a fejében: May szándékának éles és tiszta indái körülfonták a gondolatait. Justin tudta, hogy May inkább érez, mintsem lát az elméjében, ahogyan múltja és jelene megalkotja jövője előre megjósolható mintázatait.

May néhány másodperccel később elhúzódott, és halk sóhajással kinyitotta a szemét.

– Készen állnak – szólalt meg rekedtes hangon, majd megfordította a kártyákat, így a mindent látó szemek a földet bámulták az égbolt helyett. Justin még alig vehette szemügyre a lapokat, amikor a húga elégedetlenül felszisszent.

– Micsoda... – Egy megtört napsugár bíborszínre festette a May nyakában függő, tompavörös üvegmedalions, amint hirtelen előrehajolt. Mintha egy seb nyílt volna meg fehér nyakán.

May tucatnyi alkalommal nézett már bele a jövőjébe az évek során, szórakozásból vagy éppen a gyakorlás kedvéért. Justin még sohasem látta ilyen feldúltan.

A fiú pillantása a közöttük kiterített kártyalapokra szegeződött.

A Nyolcas Ág természetesen középen helyezkedett el. Justin saját kártyája egy fiatal fiút ábrázolt egy fatörzsön ülve, karjában egy nyaláb ággal. Idősebb koráig nem is vette észre, hogy gyökerek tekerednek a fiú lábára, és a fatörzshöz béklyózzák.

Csak egy másodpercbe telt, hogy megvilágosodjon előtte May kétségbeesésének oka. Húgának kártyája, a Hetes Ág, mindig a fiú balján foglalt helyet. Ám ezúttal egyáltalán nem szerepelt a kivetett lapok között. Helyette egy olyan kártya feküdt a sajátja mellett, amelyet még sohasem látott. Eleven és döbbenetes kép díszelgett rajta: egy ember állt a Homály közepén, fákkal körülvéve, jobb keze hús és vér volt.

Bal keze azonban egészen a csontig le volt csupasztíva.

Hirtelen az *Alapítók dala* villant Justin eszébe: *Ágak és kövek, török és...*

– Csontok – bökte ki May komoran, lakkozott körme hegyét a lapra szorítva. Remegett a keze. – Nem volna szabad... Biztosan csak... – De elakadt a hangja. May még kétségbeesésében sem lett volna hajlandó beismerni, hogy nem ért tökéletesen a kártyavetéshez.

– Mindketten tudjuk, hogy nem szoktál hibázni. – Justin képtelen volt elszakítani tekintetét a kártyáról. – Úgyhogy inkább mondd el, mit jelent!

– Jól van. – May elrántotta kezét a kártyákról. – Végül megtalálod a módját, hogyan segíthetsz a városon. Ám meglehetősen kusza a folyamat. Itt van a Göcsörtös Gyökér, olyan döntések sorozatát jelenti, amik nem visznek jóra. Ha a Pajzzsal párosítjuk, úgy tűnik, hogy szokásod szerint közvetíteni próbálsz majd. Valószínűleg a Harmadik Tör hibája, mert Isaacnek valahogy mindig sikerül elrontania mindent...

– Nem tehetsz úgy, mintha ott sem volna. – Mintha való-
sággal izzott volna a közöttük fekvő kártyalap, még az árnyék-
ban is. Hús és csont egybeforrott fonata az élők és a holtak kö-
zött. – May! Mondd el végre!

May egyetlen gyors, gyakorlott kézmozdulattal összesö-
pörte a kártyákat. Újra bekeverte őket a pakliba, miközben te-
kintete elsiklott Justin válla fölött. Világoskék szemét még min-
dig a fiú háta mögötti fákra szegezve szólalt meg ismét.

– A Saunders család. – May felállt a helyéről. – Visszajön-
nek. Szólok anyának, te viszont nem szólhatsz róla senkinek!
Még Isaacnek sem.

– Várj! – Justin sietve felkászálódott, húga azonban gyors
volt, amikor úgy tartotta kedve. May keze máris a hátsó bejárat
kilincsére fonódott. – Mégis mi köze az egészségnek ahhoz, hogy
megpróbálok segíteni Négy Ösvénynek?

A lány rózsaszín hajpántja félrecsúszott. May szemében ez
már általában a rendtlenség tetejének számított, most azonban
mintha észre sem vette volna.

– Nem vagyok biztos benne, hogy értem az összefüggést –
vallotta be. – De esélyt kapsz rá, hogy valódi változást vigyél
véghez Négy Ösvényben, miután megérkeztek.

Justin ezúttal elengedte a lányt.

Még hosszú ideig az udvaron maradt, és a mögötte maga-
sodó galagonyafát fürkészte, amelynek göcsörtös ágai mohó uj-
jakként nyúltak családi otthonuk teteje fölé.

Életében először minden alapító családnak lesz valódi kép-
viselője Négy Ösvényben.

Ennek pedig Justin maga is részesévé válik. Esélyt kap, hogy
változtasson a helyzeten, hogy segítsen.

Őszintén hitt benne. Muszáj volt hinnie.

Az Ómenek paklija is megmondta, és bizony a paklit forgató Hawthorne család tagjaival ellentétben a kártyák sohasem hazudtak.

Két héttel később

Egyetlen türkiz hajszál volt Violet Saunders veszte. Éppen a kottatartó mappájával játszadozott, amikor megakadt rajta a pillantása, ahogyan parányi magoncként kikandikált az ülése és az italtartó közötti résből.

Violet keze hirtelen megdermedt a mappán, ragacsos izzadság tocsogott a tengerészkek műanyagán. Képtelen volt a Porsche ablaka mellett elsuhanó autópályára összpontosítani, sőt immár a Schumann *Abegg-variációk Op. 1.* című darabját játszó ujjak sem kötötték le tovább. Egyszeriben elillant a zongoramű iránti lelkesedése.

Szép sorjában lehámozta ujjait a mappáról. Bal keze lassan a hajszál felé lopakodott, akárcsak egy sápadt, erekkel pásztázott tarantellapók, amikor az anyja kikapcsolta bluetoothos fejhallgatóját.

– Jól vagy? – kérdezte a lányt. – Úgy nézel ki, mint akit roszszullét kerülget.

Violet villámgyorsan visszarántotta a kezét. Lehalkította a fejhallgatón keresztül fülébe harsogó Schumant, igyekezve leplezni a meglepetését. Több mint egy órája most először szólt hozzá az édesanyja.

– Csak egy kicsit felfordult a gyomrom.

Juniper Saunders fejét félrebillentve fontolóra vette a választát. Fejhallgatója felvillant, kék fénybe borítva a régi piercingek forradásait. Ezek a sebhelyek voltak az anyja réges-régen feledésbe merült énjének utolsó hírmondói.

– Csak szólj, ha úgy érzed, hogy hányni fogsz! – válaszolta.
– Oldalra állok.

Violet gyomra görcsbe rándult, amiért Juniper aggodalmainak kereszttüzébe került. Az anyja egyetlen szót sem szólt, amikor Violet abbahagyta a zongoratanulást. Jóllehet azt is alig vette észre, amikor Violet sötétvörösre festette a szobáját egy lakásbemutató reggelén, vagy amikor a temetés után az utolsó szálig lekaszabolta haját a kulcscontja alatt, meglehetősen zülalt bubifrizurát kreálva magának. Juniper mégis felfigyelt valahogyan a lánya zaklatottságára egy konferenciahívás kellős közepén.

Teljesen érthetetlen volt az egész, ugyanakkor Violet sohasem értette igazán az anyját.

– Nem olyan vészes. – Violet lassan végighúzta körmét a mappa szélén. – Úgy értem, hogy a gyomorfordulásos dolog. Határozottan távol állok a hányástól.

Juniper fejhallgatója ismét felvillant.

– Nem baj akkor, ha folytatom ezt a konferenciahívást? A londoni iroda teljesen összeomlott, és azt akarják, hogy higgasszam le a fejlesztőket, mielőtt kirobban az atomháború.

– Csak nyugodtan! – mondta Violet. – A világért sem szeretnék felelősséget vállalni egy ilyen horderejű pusztításért.

– Ha javasolhatom, finomíts egy kicsit a stíluson, amikor Négy Ösvénybe érünk!

Violet feljebb tolta a hangerőt, mígnem Schumann újra felzendült a fülhallgatójában. Betéve ismert minden ütemet, minden szünetet, minden futamot – elvégre a felvételen a saját játéka szólt.

– Ezek szerint kénytelen leszek mindent a kocsiba üríteni.

Juniper a szemét forgatva ismét beszélni kezdett, valamiféle vírusról folyt az eszmecsere a programmal kapcsolatban,

amelyet a cége fejlesztett. Violet kizárta fejéből az anyja hangját, és az ülésére hanyatlott.

Négy Ösvény. A város, ahol az anyja született és felnőtt. Nem mintha valaha is mesélt volna róla. Juniper sohasem beszélt semmiről – miért ragaszkodott hozzá, hogy Violet és a nővére az ő vezetéknévét viseljék, és ne az édesapjukét; miért is hagyta el a szülővárosát a középiskola után, és miért nem tért vissza soha. Még a szülei halálakor sem. Még akkor sem, amikor a nővére, Violet sosem látott nagynénje megbetegedett.

A testvéri kapcsolat gondolatára Violet még jobban összegubózott. Egész biztosan nem autóznának most Négy Ösvény felé, ha a saját családjukra nem sújt le egy atomkatasztrófa.

Egy hatalmas tehergépkocsi bukkant fel fülsértő robajjal a Porsche jobb oldalán. Violet torka összeszorult, szíve örülten kalapált, amikor a teherautó utánfutója eltakarta előle a kilátást. Számtalanszor járt már az utakon a Rosie balesete óta eltelt öt hónapban, de az efféle járgányok közelében még mindig az émelygés és a harag mardosó elegye szorította össze a gyomrát.

Elfordította tekintetét a vétkes járműről, azonban megint szemben találta magát a türkiz hajszállal. Csúfolódott vele. Violet kikapcsolta a zongorafelvételt, ölébe vette a kottákkal teli mappáját, majd kirántotta a türkizkék hajszálat a búvóhelyéről.

Nehezebb volt, mint amilyennek gondolta. A hajszálat felemelve ráébredt, hogy belegabalyodott egy vékony ezüst karkötőbe, amely beékelődött a pohártartó és az autóülés széle közé. Violet ujjai végigsiklottak a karkötőn függő, parányi kis rózsán, miközben Juniper továbbra is utasításokat köpködött a mikrofonjába.

Furcsa dolog a bánat. Miután Violet átvészelte az első néhány hetet, amikor is újfent megtanult aludni, enni és lélegezni, szinte még nehezebb volt normálisan élni a mindennapokat.

Szigorú protokollok diktálják, hogyan is kell az embernek átvészelnie egy temetési szertartást, a szomszédai túlbuzgó gondoskodását és a vigasztérapiát. Ám az üres közhelyek és a jóakarató tanácsok tömkelegéből semmi sem készítheti fel rá, mégis mihez kezdjen, amikor egyszer csak kezébe akad a halott nővére egyik ékszere egy kocsiban ülve, hónapokkal a többi holmijának elcsomagolása után.

Még csak nem is Rosie egyik kedvelt csecsebecséje volt. Igazság szerint Violet tisztán emlékezett a nővére lekicsinylő fintorára, amikor a tizenhatodik születésnap partiján kinyitotta az ékszeres dobozt. Az édesapjuk egyik nagynénjétől kapott ajándék volt, aki már kiskoruk óta nem látta a lányokat, és csupán halovány elképzelése volt a kamaszok életéről és lelkivilágáról.

„Egy rózsza? Most komolyan? – fakadt ki Rosie később a szobájukban, amikor is szép sorjában szemügyre vették a temérdek ruhát és fura műtárgyat, amelyeket Rosie a barátaitól kapott. – Milyen átlagos! Úgy értem, udvariasságból persze hordani fogom, de inkább azokra a nyakláncokra emlékeztet, amin a lányok a nevüket szokták hordani. Mint holmi dögcédulát.”

Violet szokás szerint lelkesen egyetértett vele, becsmélve az ajándékot, azonban még most is emlékezett rá, mi járt a fejében akkor: jóllehet a karkötő tényleg nem kifejezetten Rosie stílusa volt, de nagynénjük legalább megpróbált közeledni felőlük. Juniper senkivel sem tartotta a kapcsolatot az apjuk családjából a halála után, és Violet minden apró részletet nagyra értékelt.

Némán bámult a finoman megmunkált kis rózsára, amely időközben némi patinára tett szert az italtartó purgatóriumában sínylődve.

Ó, *a pokolba is!* Violet kinyitotta a mappa kapcsát, és betuszkolta a hajszálat a belsejébe. Azután a csuklójára erősítette

a karkötőt, és úgy fordította a rózsát, hogy eltakarja a tenyere felé kigyózó lila ereket.

Giccses gesztus volt. Rosie valószínűleg megvetően nevetett volna. Ám amint lefordultak az autópályáról, Violet hirtelen kevésbé érezte egyedül magát.

A Porsche egy sor egyre kevésbé forgalmas mellékúton robogott tovább, és a zsúfolt autópálya átadta helyét a szépen gondozott szántóföldekkel teli tájnak. A tanyák után lombok következtek, és az autót hamarosan körülvették az aszfalt szélén gyülekező fák, amelyek ágait sejtelmesen megvilágították a kora délutáni nap sugarai. Violet kinézett a kocsi ablakán a zölddel színezett, titokzatos árnyakban fürdő vidékre, miközben a fülében Schumann muzsikája után előbb Bach, majd Chopin csendült fel.

A fák valamilyen oknál fogva magukra vonzották Violet tekintetét. A törzsek körvonalai és a levelek életteli ragyogása teljesen elterelte figyelmét az útról és az égboltról – mintha az ágak valósággal integettek volna a Porsche előtt.

Végül lefordultak egy kanyargós, elhanyagolt betonútra. Az egyik kinyúló ágon ősrégi tábla függött rozsdás láncokra erősítve, és koromfekete betűivel üdvözölte az érkezőket a New York állambeli Négy Ösvény településen.

– Még megvan a régi táblájuk. – Juniper száján halk nevetés tört elő. – Az ember azt gondolná, hogy mostanra már lecserélték valamilyen profibb megoldásra.

Violet levette a fejhallgatóját.

– Ez már középiskolás korod óta itt lóg?

– Már amióta csak az eszemet tudom.

Ez volt az első értesülés, amelyet Juniper valaha is hajlandó volt megosztani Négy Ösvénnyel kapcsolatban. Violet gombócot érzett a torkában az egész élete során felhalmozódott

megválaszolatlan kérdések sokaságától, miközben elsuhantak egy sor viharvert ház mellett. Vörösesbarna csengők lógtak minden bejárati ajtónál, néha csupán egy vagy kettő, míg máshol akár egy tucat is. A szél meg-meglökte a csengőket, Violet azonban egy hangot sem hallott, hiába tekerte le az ablakát.

Hunyorogva igyekezett közelebből is szemügyre venni őket, de a kocsí közben tovább is robogott a város egy másik részére, amely valószínűleg a központ lehetett, ha másért nem is, mert a viharvert házakat viharvert épületek váltották fel az utcákon.

Egyetlen nagyobb áruház sem akadt a városban, csupán néhány kicsiny üzlet sorakozott egymás mellett, mintha egy fekete-fehér fényképről szakasztották volna őket. Violet a sarkon álló épületben egy vegyeskereskedésre ismert a homlokzatán díszelgő, erősen málló aranyozott betűk alapján. Felfedezett még egy használtruha-boltot, egy helyi csehót, egy élelmiszerüzletet és egy nyeregtes könyvtárat is. Egy ötvenes évek stílusát idéző bisztró előtt emberek álltak, csikkeket dobálva a járdára. Mindnyájan felkapták a fejüket az elrobogó Porsche láttán.

Habár mindössze öt órája hagyták hátra Westchester megyét, Violet máris úgy érezte, mintha egy idegen bolygóra sugározták volna át őket.

Juniper rámutatott a városházára, egy gyönyörű és impozáns épületre, amely egyáltalán nem illett kopottas társai közé. Az erdő hosszan elterült mögötte; kósza faágak kígyóztak elő a tető mindkét oldalán, egymás felé nyújtózkodva. Ossiningben, Violet szülővárosában, minden fa mintegy pimasz betolakodó benyomását keltette, makacs elszántsággal törtek elő a kavicsos talaj réseiből vagy az utcákon elhelyezett ládákból. Ezen a helyen azonban mintha az épületek furakodtak volna be hívatlanul; csupán megszakították az erdő egyenletes sűrűjét.

Csak egy kis földdarabon nem sorakoztak fák a városháza mögött. Egy magányos épület állt a mező és a fák között, rövid távolságra a főúttól. Egy Violet számára ismeretlen szimbólum virított az ajtaján: egy kör, négy közepén össze nem érő vonallal áthúzva. Űgy festett, mint egy fordított kereszt.

– Az ott egy templom? – kérdezte Violet, szemügyre véve, ahogyan az épület felfelé nyúló, csipkézett márványhomlokzata magas csúcsban végződik a tetején.

Juniper megrázta a fejét.

– Négy Ösvényben nincsenek templomok. Az ott egy mauzóleum. Errefelé elhamvasztják, és a föld alá temetik a halottakat. Az a hely mindenki számára emléket állít.

– Hátborzongató – mormolta Violet.

– Hatékony – vont vállat Juniper.

Violet azonban képtelen volt megszabadulni a feszült nyugtalanságtól, amely elfogta egy olyan város gondolatától, ahol nincsen sem templom, sem temető.

A mező után egy újabb üzletekkel teli kis utca következett, majd a Főutca megint csak kisebb házakban folytatódott tovább.

– Várjunk csak! – Violet döbbsenten hátrafordult. A városháza eltűnt egy integető ág mögött. – Ennyi az egész?

– Ennyi.

Mostanra már az erdő sűrűjében haladtak, és a kocsí a zöld lombok alagútján keresztül robogott tovább. Violet megpróbált fotókat készíteni a környékről, de az ágak mindig csupán homályosan látszóttak a képeken.

A Porsche végül előbukkant a fák közül. Violet vakon hunyorgott a hirtelen napfényben, amely beáradt az ablakon keresztül. Még mindig fekete pontok táncoltak a szeme előtt, amikor felbukkant előttük az épület.

– Ez a mi házunk? – kérdezte döbbsen, és az anyja talán válaszolt, talán nem. Violet nem is törődött vele, túlságosan leköötötte a figyelmét a ház.

Egészen úgy festett, mintha egy álomból került volna elő: rozoga volt, kiszámíthatatlan és egy kissé ferde is. Vöröses-barna kőfalak emelkedtek a fák lombjai fölé, majd három toronyba váltak szét, mindegyik csúcsát rozsdás vas díszítette.

Violet még abban sem volt biztos, vajon megálltak-e már egyáltalán, amint megragadta a kilincset, és kipattant a kocsifelhajtóra. Egykor szépséges kert ölelte körül a házat, ami mostanra reménytelenül elburjázott. Violet végigsétált a felhajtón, azután felkapaszkodott a mohával belepert lépcsőn az első tornácra.

– El vagyok képedve, hogy a ház még mindig áll – állapította meg Juniper. – Tudod, egyáltalán nem stabil a szerkezete.

– Tökéletes. – Violet a bronzból öntött, hamisítatlan ajtókopogtatóra meresztette a szemét. Csodálattal vegyes ámulata alábbhagyott, amikor eszébe jutott, mennyire rajongott volna Rosie ezért a helyért. Mindig is arról álmodtak, hogy egy szép napon beköltözhetnek egy ilyen házba. Egy nyikorgó, ősrégi udvarházba, ahol Rosie festményeket pingálhat a falakra, és Violet egész nap zongorázhat, a szomszéd gyerekek pedig boszorkánynak tartanak őket. Violet igyekezett elhessegetni a fájdalmas gondolatokat, amint bekopogott a bejárati ajtón. Nem hagyták azonban nyugodni, ahogyan a bánatnak bizony gyakran szokása, mintha egy vékony filmréteg borította volna be a bőrét, testének gubójába zárva a lelkét.

Az ajtó hirtelen feltárult, és a küszöbön egy asszony jelent meg, aki legalább egy fejjel alacsonyabb volt Violetnél. Haja kócosan meredt szertesét, és skarlátvörös fonálból kötött ruhát viselt. Arcában Violet saját anyjának elvarázsolt kastélybeli

tükörképét vélte felfedezni, egy olyan Junipert, aki szabadon hagyta megnőni az ősz hajszálait, és aki inkább mezítláb járt magas sarkú cipők helyett.

– Daria – szólt Juniper. – Mi vagyunk.

Az asszony – Daria néni – félrebillentette a fejét.

– Ügynökök nem léphetik át a küszöböt.

Becsapta az ajtót az orruk előtt, mégpedig apró termetéhez képest lenyűgöző erővel. Violet döbbenten hátrahőkölt a kopogtatótól. Amikor az anyja elmondta, hogy Daria beteg, egy ágyhoz kötött, törékeny asszonyt képzelt el. Erre nem számított.

– Daria! – Juniper megrángatta a kilincset, de hiába próbálkozott. – Ez nem vicces! Nyisd ki!

– Jól van? – kérdezte Violet csendesen, egy darabka vörös fonálra meredve, amely beakadt az ajtó zsanérjába. A felismerés legparányibb szikrája sem villant fel Daria tekintetében. Még a saját hűgát sem ismerte fel.

Juniper megfordult, továbbra is az ajtógombot markolva.

– Nem, nincs jól. – Hangja élesen és feszülten csattant. – Fiatalkori demenciában szenved. Az orvosok intézetbe akarták küldeni. Ezért jöttünk ide.

Az ezüstrózsa Violet csuklójához préselődött, hűvösnek és súlyosnak érezte lüktető pulzusa fölött.

– Nem jutott eszedbe, hogy esetleg elmagyarázd nekem a helyzetet még az érkezésünk előtt?

Juniper a homlokát ráncolta.

– Mondtam neked, hogy a nővérem beteg.

Anyja arcán most is ugyanaz a távoli, homályos bizonytalanság tükröződött, mint Rosie temetésének napján. Juniper óvatos, gyakorlott könnyedséggel kezelte az egész tortúrát, még a koporsót is a munkája ebédszünetében választotta ki, ahonnan egyetlen szabadnapot sem volt hajlandó kivenni. Violet

édesanyja udvariasan közönyös arckifejezéssel ülte végig a szer-tartást, és még a sír mellett állva sem rezdültek a vonásai. Violet nehezen tudta leküzdeni a késztetést, hogy a gödörbe lökje a koporsóval együtt, végül azonban a józan ész győzedelmeskedett. Rosie különben is jobb társaságot érdemelt.

Az anyját figyelve ezúttal is kénytelen volt belátni, hogy hiába próbálná ráébreszteni, mennyire megbántódott. Ha Rosie öt hónapja bekövetkezett tragikus halála nem bírta rávenni, hogy figyelmet szenteljen az egyetlen lányának, aki még megmaradt neki, akkor soha semmi nem lesz képes rá.

– Hihetetlen – mormolta Juniper. Már el is fordította a figyelmét Violetről, cipője magas sarka hangosan kopogott, amint egyik oszloptól a másikig masírozott. – Eljöttünk egészen ideig... nem kívánhatod, hogy idekinn gubbasszunk...

– De igen! – felelte egy rekedtes, enyhén tompa hang a ház egyik oldalsó ablaka mögül.

Violet kihajolt a tornácról. Daria ráncos arca az ablaküveghez simult, amiről hirtelen eszébe jutott valami.

Másodpercek alatt leszaladt a rothadó lépcsőn, cipőjének alacsony sarka besüppedt a puha fűbe, amint átmasírozott a kerten.

– Most mit művelsz? – kiáltott utána Juniper.

Violet ügyet sem vetett az anyjára, és a hátsó kertbe sietett, ahol a fű egy fákkal övezett dombig nyújtózott lefelé. Innen nézve a ház legfelső tornya mintha vascsúcsára döfte volna a hanyatló napkorongot.

A hátsó ajtó sokkal kevésbé volt hivalkodó, mint a bejárat. Violet arra gondolt, hogy régebben talán valamiféle cselédbejáró lehetett. Habár az ajtógomb meg sem moccan, amikor megpróbálta elfordítani, a piszkos ablaküveget már keresztül-kasul

behálózták a repedések. Violet hátrapillantott az udvarra, és egy pillanatra eltöprengett.

Alig néhány perce látta a házat életében először, mégis valamilyen különös rokonszenv fűzte a helyhez.

Égész életében csupán hárman alkották a családot: Violet, Rosie és Juniper. Édesapja homályos képként élt az emlékezetében, amelyet néhány rövid anekdotából és becses fotóból racosgatott össze, míg a Saunders család rejtélyes talány maradt.

Ez a ház élő bizonyítékul szolgált, hogy bizony sokkal több felfedeznivaló akad még a családjával kapcsolatban.

Violet elszakította tekintetét a fákról, majd bekukkantott a leggyakoribb rejtekhelyekre, amelyek az eszébe jutottak, míg nem előhalászott egy pótkulcsot egy hervadt növényekkel teli rozsdás virágállvány széle alól.

A kulcs rozsdás és mocskos volt, de tökéletesen illett a zárba. Néhány másodperc múltán már új otthona földszintjén sétálgatott. Dohos ház volt, tele sötét és visszhangzó helyiségekkel, amelyek használatlanul kongtak az ürességtől. A főfolyosó falain kitömött állatok sorakoztak. Violet hátán a hideg futkározott, amikor a keze véletlenül súrolt egy rakás kiállított madarat.

Egyszer csak észrevette, hogy gyűrött, vörös kötés és kócos haj kandikál ki a kanapé mögül az egyik helyiségben, amely valószínűleg a nappaliként szolgált. Violet mély sóhajjal tovább sétált, amíg meg nem érkezett a napfényben úszó előszobába.

Amikor kitérte a bejárati ajtót, ott találta az anyját a tornác korlátjának dőlve, bosszús arckifejezéssel.

– Hála az égnek! – Juniper besietett a házba. – Esküszöm, mindig úgy éreztem, hogy ez a hely ki nem állhat engem.

Violet az anyja nyomába eredt, majd hirtelen megtorpant, amikor Juniper egy pillanatra tétován megállt a nappali félig nyitott ajtajánál. Daria most már egészen látható volt: térdét a mellkasához húzva gubbasztott, ruhája úgy ömlött végig a testén, akár egy bolyhos vérfolt. Két kezét kócos, drótszerű hajába mélyesztette. Saunders haj – Violet számtalanszor hallotta ezt a megállapítást az anyja szájából, mindig neheztelő hangszállal, mintha távoli skót felmenőiket okolhatnák minden gondjuk-bajuk miatt.

Juniper a lánya vállára fektette a kezét. Violet megmerevedett; már nem is emlékezett, mikor érintette meg utoljára az édesanyja. Még Rosie tragikus balesete előtt is mindig legalább egy lépésnyi szándékos távolság volt közöttük.

– Majd én foglalkozom a testvéremmel. Te kezdhetsz kipakolni az utánfutóból.

Szokatlanul lágy kifejezés csengett az anyja hangjában, majdnem bocsánatkérő. Még rosszabb volt az udvarias közöny-nél, ahogyan a kocsiban Violetnek szentelt figyelmét is nehezebb volt elviselni az érdektelenségénél. Mert azt jelentette, hogy Juniper igenis képes volt a gondoskodásra, amikor úgy tartotta kedve.

Violet egy vállrándítással lerázta magáról az anyja kezét.

– Rendben.

Úgy tett, mintha a bejárati ajtóhoz indulna, de néhány lépés után visszafordult, hogy a saját szemével lássa, ahogyan az anyja letérdel Daria mellé. Zavaros szavak visszhangoztak az előszobán keresztül. Habár Violet nem értette őket, kihallotta belőlük a mélységes düh és bánat rejtett hangjait.

Daria megragadta kezével Juniper vállát – hogy támaszt találjon, vagy inkább eltaszítsa magától a testvérét, Violet nem tudta megállapítani. Együtt álltak fel, akárcsak egy négy lábú

szörnyeteg a nagyméretű ablakokon beáradó napfény előterében. Együttes alakjuk árnyékos, elmosódott sziluetté homályosodott el, és miközben Violet hunyorogva figyelte őket, esküdni mert volna, hogy a fejük mögött egy pillanatra türkizkék hajat vélt felvillanni a tompa fényben.

2. FEJEZET

Justin szíve már majdnem kiugrott a mellkasából, amikor három éles sípszó hasított a levegőbe a pálya széléről.

– Ennyi elég! – mordult fel Lowell edző, leeresztve a sípját.

Justin megkönnyebbülten engedett a tartásán, amint vilámgyors sprintből egyenletes kocogásra váltott. Máskor várni szokta az edzéseket, de a szezon előtti kőkemény izommunka elcsigázott izzadságtócsává facsarta a Négy Ösvény Középiskola mögötti pályán. A terepfutó csapat többi tagja mögötte kullógott, lihegve és halk szitkokat mormolva, miközben fokozatos lassítással nekivágtak a levezető körnek. A jövő héten végzős diákként kezdi a középiskolát – az utolsó évét ezzel a csapattal.

– Idő? – kiáltotta az edzőnek, és visszafordulva kocogásból sétára lassított le. Fák sorakoztak a sportpályák mentén, kigyózó gyökereik duzzadó vénákként terpeszkedtek a felpúposodott beton alatt. A versenyeken sprintelő srácok gyakran elhasaltak a pályának azon a részén, a helybéliek azonban sohasem.

Justin abban az erdőben nőtt fel. Most azonban, amikor ilyen közel álltak hozzá a fák, ágaikkal a feje fölé magasodva, hirtelen nyugtalanság lobbant a szívében.

Képtelen volt megszabadulni a baljós érzéstől, hogy az ágak utána nyújtózkodnak.

Lowell edző homlokát ráncolva pillantott le a húsos kezében tartott stopperére.

– Hawthorne – szólt nyersen. – Gyere ide!

A Négy Ösvény Középiskola túlságosan is kicsi és pénztelen volt, hogy fenntarthatson egy valamirevaló atlétikai programot, de a terepfutó csapat így is rendszeresen versenyzett, sőt néha még győzelmet is arattak. Többnyire Justin nyerte a versenyeket. Ám Lowell edző borús arckifejezéséből ítélve erősen kételkedett, hogy ezúttal gratulációra invitálják.

– Nézd csak meg! – Az edző Justin arcába nyomta az idejüket összesítő kimutatást. Justin tátott szájjal bámulta a neve mellett álló számokat.

Nem futott ilyen lassan, amióta megkezdte a középiskolát – a pokolba is, felsős korában futott utoljára ilyen gyenge időt.

– Mi ütött beléd? – szegezte neki a kérdést Lowell edző. Sötétbarna arcán bosszús kifejezés ült. – Gonzales majdnem beért téged a harmadik körön.

Justin méltatlankodva dühbe gurult.

– Álmomban is le hagyom Cal Gonzalest!

– A csapat tagjai rád néznek, hogy példát mutass nekik, Hawthorne. Ha te nem koncentrálsz, akkor a társaid sem.

Justin a porladó aszfaltba bökte a sportcipője orrát. Az edzőnek igaza volt. Máshol járt az esze.

Csak éppen szörnyen kicsinyesnek tűnt a futóteljesítménye miatt bosszankodni, amikor egy ember holtan feküdt. Képtelen volt kiverni a fejéből a legutóbbi halálesetet, egyfolytában azon töprengett, miként érezhette magát az áldozat, mielőtt a Homály élve bekebelezte.

Az áldozatnak neve is volt. Hap Whitley. A gyászjelentés szerint az apjával dolgozott az autószerelő műhelyben. Justin tizenöt percen keresztül tanulmányozta a fényképet, amely

a *Négy Ösvény Kurír* híreiben megjelent: egy fiatalember ellenzővel hátrafordított baseballsapkában, laza fürtökkel, enyhén hunyorgó szempárral, szégyellős mosollyal.

Már két hete történt, és még mindig nem bírta kiverni a fejéből a gondolatot, hogyan nézhetett ki a képen látott fickó, mielőtt elhamvasztották, majd bedugták a mauzóleumba.

A Saunders család ma megérkezett, ahogyan Justin húga előre megjósolta. A fél város megbámulta csillogó sportkocsijukat, amint a Saunders-kúria bejárója felé hajtottak. Justin számított az érkezésükre. Ám arra már korántsem, hogy az anyja behívja a hűgával együtt az irodájába, és szigorú parancsba adja, hogy kerüljék el az újonnan érkezett alapítókat.

– Sejtelmük sincs, hogy működik ez a város – magyarázta az anyja. – Valószínűleg a vérvonal egy halott ágát képviselik. Ne terheljétek őket az örökségükkel!

Habár Augusta Hawthorne mindkettőjükhöz beszélt, tekintetét az egész beszélgetés alatt egyedül a fiára szegezte. Hirtelen Justin eszébe ötlött a vékony kártyalap, amely May és közöttük feküdt a fűvön; látta maga előtt a húsból és csontból összefonódó ujjakat, megcsapta az orrát a galagonya tövében rothadó gombák bűze.

Valóban máshol jártak a gondolatai. De nagy hibát követett el, amikor ezt a tényt Lowell edző tudomására is hozta.

Justin nem rendelkezett ugyan a családjá különleges képességeivel, de rendkívüli érzéke volt ahhoz, hogyan nyugtassa meg az embereket. Utánozta az edző hanyag tartását, karját lazán lelógatta az oldala mellett.

– Nem fog még egyszer előfordulni. – Justin szilárd meggyőződéssel ejtette ki száján a szavait, amelyek betöltötték az egész pályát.

Lowell edző csaknem azonnal lehiggadt. Bízott Justinban, vagy legalábbis a Hawthorne családban.

– Tudom. – Vállon veregette Justint egy könnyed mosoly társaságában. – Csak biztos akarok lenni abban, hogy készen állsz a Long Lake-i megmérettetésre. Lesznek ott tehetségkutatók, és még a helyi iskolák is kínálnak ösztöndíjakat.

Tehetségkutatók. Főiskolai tehetségkutatók.

Justin halovány bólintással nyugtázta edzője szavait, és megpróbált úgy tenni, mintha csupán az edzés mellékhatásaként dörömbölne a szíve és zihálna a lélegzete. Az öltözők felé menet körülvették a csapattársai, és szinte rögtön a terepfutó szezon kezdetére terelődött a szó.

Természetesen mindnyájukat jól ismerte az iskolából, a bulikról vagy az edzésekről. Ám mit sem számított, hogy Cappel már kölyökkoruk óta versenyeznek egymás ellen, vagy hogy együtt járt Seo-Jin Parkkal, Britta Morey-vel és Marissa Czechowiczcel. Nyilvánvaló szakadék tátongott Justin és a társai között. Fiatalabb korában kifejezetten élvezte is, ahogyan a többiek viselkedtek vele. Eltúlozva nevettek a viccein és folyton megbámulták, mindez a Justin családja iránt tanúsított tisztelet megnyilvánulása volt. Annak elismerése, mennyi jót tettek.

Amióta azonban az első holttest előkerült, egyre több váraozásteljes tekintetet kapott a szokásos barátságos pillantások helyett. A Homály néhány évente új áldozatot követelt Négy Ösvény lakói közül, többnyire a napjegylenlőség idején, de még sohasem fordult elő ennyi halott ilyen rövid idő alatt. Justin pedig lassan ráébredt, hogy súlyos következményekkel jár, amikor az ember azon kevesek közé tartozik, akiktől Négy Ösvény lakói már a baj első jelére is a segítséget várják.

Különösen az zavarta, hogy teljesen tehetetlen volt. Anyja már csaknem egy teljes éve titokban tartotta, hogy a fia nem

örökölt semmiféle különleges képességet, de az igazság nem maradhatott örökké rejtve. Végül úgylis minden kiderül, és akkor a város tisztelete is bizonyára megvetésbe fordul.

Éppen ezért szorította sarokba Justint az anyja néhány hete, vacsora után, hogy a kezébe nyomjon egy paksaméta atlétikai ösztöndíjakra való jelentkezési lapot.

Justin először fel sem fogta, mit is akar javasolni az édesanyja. Az alapító családoknak egyszerre mindig csak egy ága örökölheti a különleges képességeket, így amikor a gyermekeik a szertartásuk végrehajtása után befejezik az iskolát, többnyire sohasem hagyják el a várost. Különösen, amikor mindenkinek pattanásig feszültek az idegei az alapítók fogatkozása miatt. A távoktatásban elvégezhető internetes kurzusok és a helybeli közösségi technikumok csekély árnak számítottak a város biztonságának megőrzéséért.

A Hawthorne család azonban még az alapítók között is kiemelkedő szerepet tölt be: ők irányítják az egész várost. Justin anyja azon a napon elmagyarázta, hogy Négy Ösvény lakóinak a tökéletes vezetőt kell látniuk bennük. A szerencsétlen körülmény pedig, miszerint Justin nem örökölt különleges képességeket, tönkre teheti a család hírnevét.

Augusta Hawthorne azt javasolta a fiának, hogy hagyja el Négy Ösvényt, mielőtt fény derülhetne az igazságra. Felajánlotta, hogy kifizeti a főiskolai tandíját egy állami iskolában – amennyiben megígéri, hogy sohasem tér vissza.

Justin még nem döntötte el, hogy elfogadja-e az ajánlatot.

Talán a jövő, amelyet May látott, lehetővé teszi, hogy a városban maradjon.

Talán csak ámitja önmagát.

Justin általában hazament az edzések után, de most elvállalt egy mosogató műszakot az étkezde konyhájában. Augusta

Hawthorne volt a város seriffje, így Justinnak igazság szerint nem is kellett volna dolgoznia. Négy Ösvény lakói azonban észrevették, amikor mégis munkába állt, és Justin igyekezett felépíteni a saját hírnevét olyan alapító családtagként, aki nem csupán az emberek védelmét, hanem szolgálatát is szem előtt tartja.

A nap korongja már a fák lombjai mögé hanyatlott, amikor befordult autójával a Bisztró mögötti elhagyatott telekre. Kötényét a vállára vetve hátrahagyta a kocsiját, majd egy intéssel üdvözölte a Bisztró előtt dohányzó két rendőrt.

– Beosztott anyád a ma éjszakai őrzőjára? – kérdezte Anders rendőrtiszt.

Justin megrázta a fejét.

– Csak a holnapira.

– Ó! Tartsd jól nyitva a szemed! Három halott egy évben túl sok... nem akarunk egy negyediket. – A rendőrtiszt szabad kezével szeretetteljesen megfogta a derekára erősített pisztolyt, mintha a fegyver megvédhetné. Az erdő sötétén magasodott a Bisztró mögött, tölgyfái mellett csaknem eltörpült az alattuk fekvő épület.

Lőfegyvernek az égvilágon semmi hasznát nem veszi az ember, ha egyszer a Homály hatalmába kerül, anyja emberei-nek fele mégis mindig pisztollyal járkált. A biztonság illúzióját nyújtotta azok számára, akinek ereiben nem az alapítók vére csordogált, akárcsak a nyakukban viselt kőmedálok és az ajtójuk fölött strázsáló őrszemek.

– Óvatos leszek – válaszolta Justin, jóllehet akár részegen és meztelenül is járőrözhetett volna, ha éppenséggel úgy tartja a kedve. Augusta Hawthorne nem engedte a fiát semmiféle valós veszély közelébe, amióta kudarcot vallott a szertartásán. Mostanában már csakis a látszat kedvéért vett részt az őrzőjratokban.

Justin medalionja fájdalmasan a csuklójába vágott; a bíborvörös üvegkorong elviekben annak az állítólagos szimbólumaként szolgált, hogy mivel az örökébe lépve részesült a családjá különleges képességeiben, nincs többé szüksége a kőmedálra, amit a város többi lakója viselt. A medalion szemenszedett hazugság volt, de készséggel viselte Anders rendőrtiszt és mindenki más kedvéért, aki hitt benne, hogy továbbra is a valódi alapítók közé tartozik. Justin elbúcsúzott, majd besétált a Bisztró ajtaján, leküzdve keserű szégyenérzetét.

Az étkezdében mindig úgy nézett ki minden, mintha mindjárt darabokra akarna hullani. Egy alig működő, pénzbedobós zenegép roskadozott a fal mellett, egy vérszegény, hamisan csengő Beach Boys-számot nyekeregve. Sárga szivacsfoszlányok kandikáltak ki a kék, plüssel kárpitozott fürkék falából, megcsillanva a Justin feje fölötti repedezett lámpa fényében. Menet közben végigsimított az egyik asztalon, amely sohasem látszott tisztának, akár százszor is letakaríthatták minden este.

– Ó, pompás! – Isaac Sullivan a pénztár mögött olvasgatott.
– Az esti roham idején nyugodtan átveheted a stafétát.

Justin egyetlenegy szóval tudta legjobban jellemezni Isaac megjelenését: *szándékolt*. Haját félig leborotválva viselte, sötét fürtjei göndörödve omlottak a vállára. Flanelingét szorosan begombolta a nyakánál. A két üvegmedalion vörösen csillogott csuklójának halovány bőrén; az egyiket kiérdemelte, míg a másikat az öccsétől szerezte.

„Ügyis mindenki figyeli az alapítók kölykeit, akármit is csinálunk – mondogatta Isaac. – Legalább adok nekik egy kis érdekes látnivalót, amit megbámulhatnak.”

Részben ezért is váltak legjobb barátokká. Isaac megértette, milyen érzés, amikor az embert folyton szemmel tartják.

Justin a nyakába akasztotta a kötényét.

– Nem állok a pult mögé. Mosogatóson vagyok.

– Majd én mosogatok – jelentette ki Isaac, majd a könyvét felkapva elhátrált a pultról. – Te csak foglalkozz a vendégekkel!

Noha már hónapok óta dolgoztak az étkezdében, Justin akaratlanul is elvigyorodott, amint megpillantotta az Isaac kötényén virító feliratot.

Üdv az étteremben! – hirdette a kacskaringós felirat. – *Készséggel állok szolgálataukra. Mindent kész vagyok megtenni a vendégek megelégedésére!*

– Most komolyan? – mordult fel Isaac. – Rajtad is ugyanolyan kötény van!

– Igen, de így csak még jobban felpiszkállak.

Isaac állkapcsa idegesen megrándult. Isaac már sok éve megtanulta, mit jelent a feszült kifejezés a barátja arcán: bajt.

– Többé már nem – válaszolta Isaac, ujjai hegyét a kötény elejéhez érintve. Elhomályosult és megremegett a levegő a hímzés előtt, amint az öltések helyrehozhatatlanul megperzselődtek, és csupán fekete, hamuval borított lyuk maradt a helyükön.

Justin némán átkozta az óvatlanságát. Ostobaság volt felbosszantania Isaacet, főleg a munkahelyükön.

Isaac az élelmiszerüzletben történt incidens után kezdett dolgozni a Bisztró konyháján, amely súlyos anyagi károkhoz vezetett. A városban mindenki pontosan tudta, hogy csupán az alapítók presztízse és a Hawthorne család befolyása miatt őrizhette meg mostanáig a munkáját. Még a kezében tartott könyv is jobb pincérnek bizonyult volna nála.

– Ó, hát itt vagy! Szükségünk van rád hátul, mielőtt elkezdődik az esti csúcsidő. – Pete Burnham lépett ki a konyha ajtaján. Az étterem a családja tulajdonában volt, de tulajdonképpen egyedül működtette az egészet. Pete észrevette Isaac kötényén a megszenesedett betűket. – Már megint! – sóhajtott fel,

végigsimítva kopasz feje búbján. – Ugye, tudod, hogy Burnham mama a saját kezével hímezi azokat a kötényeket.

Isaac határozottan érdektelen arckifejezéssel fogadta a bejelentést.

– Akkor vegyen egy varrógépet. Vagy javasoljon neki egy jobb hobbit!

– Ne légy tiszteletlen a mamával!

– Egy kissé furán viszonyul a mamájához. Említették már valaha?

– Semmi sem kötelez, hogy eltérjem a pofátlanságodat, Sullivan.

A levegő hullámszerű és remegni kezdett Isaac körül, akár csak egy hőhullám a forró betonút fölött. A Bisztró túloldalán Pete riadtan hátralépett a konyhaajtó felé.

Justin rögtön felkészült, hogy szükség esetén közbelépjen. Barátja általában hallgatott a józan érvelésre, legalábbis amikor az érvek Justintól származtak. Ám mielőtt megszólalt volna, nyikorogva feltárult az étkezde ajtaja, és egy Justin számára ismeretlen lány lépett be rajta.

Vézna, csontos természetéhez sötét szempár és vállig érő, kormfeketén csillogó haj társult. Magas derekú farmernadrágjának hasítékai fél combját láthatóvá tették.

Volt valami csaknem vadállatias éberség abban, ahogyan szemügyre vette az éttermet. Justint nyugtalanság fogta el a tekintetétől. A lány figyelemre sem méltatta Isaac köpenyét és Pete nyilvánvaló kétségbeesését, amint egyenesen a pulthoz masírozott.

– Gondolom, legalább egyikük itt dolgozik – szólta az irányukba.

Pete azon nyomban a tettek mezejére lépett, és a pult mögé pattanva a lányra villantotta legpompásabb vendéglátó mosolyát.

– Pete Burnham – mutatkozott be. – Eme kiváló intézmény tulajdonosa és vezetője.

– Csodás – felelte a lány. Biztosan a Saunders család tagja. Semmi kétség. Nem szoktak csak úgy ok nélkül idegenek felbukkanni Négy Ösvény utcáin. – Akkor biztosan meg tudja mondani, hogy készítenek-e ételt elvitelre.

Pete lelkesen ingatta a fejét le-fel, akár egy bólogatós figura.

– Természetesen – vágta rá habozás nélkül. – Tökéletes választás. Mi kínáljuk a legfinomabb ételeket az egész városban.

– Nem túl nagy a verseny – jegyezte meg a lány szárazon.

– Hát igen – bólogatott Pete. – Minőség a mennyiség felett.

A lány a pult mögött kifüggesztett étlapról rendelt; Justin még sohasem tapasztalta, hogy bárki akár csak egyetlen pillantásra is méltatta volna a táblát. Pete berohant a konyhába – valószínűleg boldogan iszkolt el Isaac közeléből –, fennszóval ígérve, hogy addig fog ott állni a szakács fölött, amíg az étel el nem készül.

A lány a pénztárgép mellett maradt, és szórakozottan dobolt körmével a pult üvegén. Kulcsontja élesen kirajzolódott ujjatlan felsőjének pántjai alatt. Nyakán kristálygyöngyöket viselt, amelyek tompán csillogtak a fénycsövek vakító ragyogásában.

Justin úgy gondolta, ha ez a lány valóban egy Saunders, könnyen lehetséges, hogy az ő alakja szerepelt a kivetett kártyán.

Ha most szóba elegendik vele, talán már meg is tette az első lépést a következő halál megakadályozása felé.

Hirtelen eszébe jutott az anyja parancsa, hogy mindenképpen tartson tisztas távolságot az újonnan érkezőktől. Nem vette azonban észre az alapítók bíborvörös medalionját a nyaklánc gyöngyei között vagy a csuklójára erősítve. Ha Augusta számonkéri tőle, miért állt szóba vele, nyugodtan azt mondhatja, hogy csupán ártatlan tévedést követett el – hiszen sejtelve sem volt, kivel áll szemben.

Vetett egy gyors pillantást Isaacre, aki időközben becsuszszant a legközelebbi bokszba, és kinyitotta a könyvét. Barátja olyan mély – bár színlelt – buzgalommal böngészte a lapokat, amellyel mindenkinek nyilvánvalóan tudtára adta, hogy egy fikarcnyit sem érdeklí a helyzet. Ami már csak abból az okból is meglehetősen különös volt, mivel másodikos koruk óta egyetlen látogató sem tette be a lábát a városba.

Ugyanakkor azt is jelentette, hogy Justin magára maradt, legalábbis az idegenekkel való csevegést illetően.

– Justin Hawthorne vagyok – mutatkozott be, igyekezve utánaozni a lány csípős hangnemét. A szavak idegenül és erőltetetten hangzottak a szájából, de azért szélesen elmosolyodott.

– Violet Saunders – felelte vonakodva a lány, miután elég idő eltelt, hogy ráébredjen, Justin valójában hozzá beszél. – Talán te is a hely kulináris csodáiról akarsz ömlengeni?

– Pete vezeti az éttermet – magyarázta Justin, aki nem igazán értette a *kulináris* szó jelentését. – Muszáj dicsérnie.

– Tehát azt akarod mondani, hogy nem is olyan jó ételeket kínálnak?

– Nem! Nem. Nincs semmi baj az étellel.

– Nos, szerepel egy *Kukatál* nevezetű fogás is az étlapon – folytatta Violet. – Nem kifejezetten bizalomgerjesztő.

– Csak egy kis vidéki specialitás! – vágta rá Justin türelmetlenül. – Egész jó.

– Egész jó vagy jó? Nem mindegy.

Justin a homlokát ráncolva töprengett, mit is kellene válaszolnia. Isaac kárörvendőn vigyorgott a könyve mögött.

– Szerintem jó. – Igazat mondott, bár azzal is tisztában volt, ha Burnhamék rajtakapnák, hogy az éttermüket pocskondiázza, egész biztosan kirángatnák a parkolóba, és jól helyben hagynák. Akár Hawthorne, akár nem. Márpedig jobban

tetszett a saját orra, amikor nem volt betörve. – Új vagy errefelé, igaz?

Közhely számba ment a kérdés. De már fogalma sem volt, mit mondhatna a lánynak. Violet semmi jelét nem adta, hogy felismerte volna a vezetéknevét, így hát egész biztosan nem tudott az alapítókról. Ezek szerint az anyjának igaza volt, és Justin most elképzelni sem tudta, hogyan segíthet neki a lány, ha egyszer sejtelve sincs a Homályról és a családja képességeiről.

– Tényleg olyan kicsi ez a város, hogy rögtön meg lehet állapítani az ilyesmit? – Violet levette a kezét a pultról. – Vagy csak úgy nézek ki, mint aki nem tartozik ide?

Violet szorosan összefonta karját a felsője előtt. Az egyszerű mozdulatról, ahogyan a lány egész teste meggörnyedt, rögtön Harper Carlisle ötlött Justin eszébe.

Mindig büntudat fogta el, valahányszor a gondolatai Harperre terelődtek. Justin sietve az agya legmélyére száműzte a lány képét, de már túlságosan késő volt, hogy megszabaduljon a torkát szorongató szégyenérzettől.

– Most akkor csak bámulni fogsz, vagy kinyitod a szád is? – csattant fel Violet.

Justin elborzadva eszmélt rá, hogy könnyed mosolya időközben lehervadt az arcáról. Harper mindig ezt művelte – elfeledtette vele, hogyan is kell Hawthorne módjára viselkedni. Hibát hibára halmozott.

– Nem is... – kezdett tiltakozni, de Pete abban a pillanatban kilépett a konyhából, kezében egy jókora papírzacskóval.

– Tessék – mondta.

– Köszönöm. – Violet fogta az ételt, és már fizetett is, mégpedig gyorsabban, mint ahogyan Justin lehetségesnek vélte. A kijárat felé vette az irányt, azután váratlanul megtorpant. Justin szívében egy pillanatra fellobbant a remény, de a lány

tekintete ezúttal Isaacre szegeződött, aki gondosan a könyv mögé rejtette az arcát. – Nem fog tetszeni a vége.

A Beach Boys recsegő hangja a nyomában duruzsolt, amint kísétált az ajtón.

Isaac leengedte a könyvét.

– Hát ez remekül ment. Fogadni merek, mire hazaérsz, már az ágyadban fogod találni.

– Hé, már így is padlón vagyok. Nem szükséges belém rúgnod. – Justin áthajolt a bokszon. – És te miért nem szóltál egy kukkot sem? Egy új alapítókölök. Mintha érdekelne a dolog.

– Nem fogtad fel a seriff lelkibeszédét? – kérdezte Isaac. – Döglött vérvonal, semmi képesség, kerül el őket messzire?

Talán meg kellett volna lepődnie, hogy az anyja másokkal is beszélt az új jövevényekről, mégsem tette. Augusta mindig nagyon alapos munkát végzett.

– Kevésbé szoktál hallgatni az anyámra, mint én magam.

– Talán most azt gondolom, hogy igaza van – vont vállat Isaac.

Nem egészen erről volt szó. Justin mindenkivel jobban ismerte a barátját – legalábbis a még élők közül. Isaac hangjának enyhén mélyülő zengése azt jelezte, hogy hazudik. Semmi értelme sem volt azonban tovább erősködni, miközben Pete továbbra is az étkezdeben ténfereg.

Justin tekintete megakadt a könyvön, amelyre Violet célzott. *Szép új világ*. Isaac szerette a mély, hatásadás címet viselő könyveket, amelyektől Justin mindig ostobának érezte magát.

– Már olvastad egyszer, nem? – kérdezte a barátját.

Isaac szótlánul bólintott.

– Mi történik a végén?

Isaac egy megvető horkantással becsapta a könyvet.

– Az emberiség lelkének utolsó reménye megöli magát.

Justin a fejét csóválta.

– A fenébe is, haver! Miért akarna bárki is ilyesmiről olvasni?

– És még csodálkozol, miért nem óhajtott a lány csevegni veled.

– Sullivan! – kiáltott Pete az étkezde elejéből. Justin látta rajta, hogy még nem felejtette el Isaac korábbi megjegyzését a mamájával kapcsolatban. – Tervezel egyáltalán dolgozni ma délután?

Isaac túlzó mozdulattal körbetekintett az üres étteremben.

– Szerintem az összes vendég elégedett.

Pete mogorván ráncolta a homlokát.

– Fogj egy új kötényt, és végezd az átkozott munkádat! És igen, le fogom vonni az egyenruha árát a fizetésedből.

Isaac levágta a könyvét az asztalra, Justint pedig egy pillanatra újra aggodalom fogta el. Ám a barátja az étterem hátsó része felé indult, és a levegő csaknem normálisnak tűnt körülötte. Isaac esetében a majdnem normálisnál úgyszemint várhatóbbat jobbat az ember.

– Általában nem szokott ilyen bunkó lenni – jegyezte meg Pete, miután Isaac eltűnt a konyha lengőajtaja mögött.

– Mindig ilyen az évforduló előtti hetekben.

– Ó! Értem. – Pete hirtelen minden figyelmét a pénztárgépre fordította. – Akkor igyekszem egy kicsit kíméletesebben bánni vele.

A konyha ajtaja kivágódott, és ismét Isaac bukkant elő rajta. Szerzett magának egy új kötényt a konyhából.

– Ha nekem dolgoznom kell, akkor neked is – szólalt meg. – Hagyd a panaszáradatot, és menj inkább mosogatni!

Justin az étterem kinyíló bejárati ajtajára pillantott. Megkezdődött az esti csúcsideőszak.

– Mosogathatsz te is, ha akarsz – ajánlotta fel. – Majd én átveszem a kiszolgálást.

Isaac szája sarka alig észrevehetően megrándult.

– Felőlem, ha neked úgy könnyebb.

Azzal Isaac ismét eltűnt a konyhában, Justin azonban előtte még észrevette a ki nem mondott hálát a barátja tekintetében. Az étterem elejébe sétálva érezte izmai sajkását a lábában, máris merevnek érezte magát, fájt minden porcikája az edzés utáni kimerültségtől. Egy hosszú műszak végeztével, miután egész este mindkét kezében jól megrakott tányérokka rohangált, valószínűleg csak ahhoz marad ereje, hogy összegömbölyödjön kínjában.

Mégis kihúzta magát, normálisan lépkedett, és megőrizte ragyogó mosolyát. Elvégre Isaacnak szüksége volt a segítségére, Négy Ösvény lakói pedig nagy reményeket fűztek hozzá. Átkozott legyen, ha engedi kiderülni, hogy máris mennyire cserbenhagyta őket.

A vacsora kényelmetlenül telt. Daria nem volt hajlandó Juniperrel és Violettel étkezni, inkább bezárkózott a saját szobájába egy tál maradék pörkölttel. A macskája, Orfeusz, egy fennhézó, sárga szemű állat, vörös fonállal a füle körül, velük maradt, és addig fújt rájuk, mígnem Violet beadta a derekát, és dobott neki egy darab csirkét.

Violet eltöprengett, vajon milyen lehet évekig egyedül élni, majd kényszerűen elviselni, hogy két állítólagos családtag betolakodjon az ember békés életébe. Réműletesnek hangzott.

– Fájdalmat okoz, hogy így kell látnod a nővéred? – kérdezte az anyját.

Juniper szája megrándult.

– Mit gondolsz? Alig emlékszik rám. – Felállt az asztaltól, Violet vacsorájának maradványaira mutatva. – Add ide a tányérod! Kidobom a maradékot.

Violet megfékezte a nyelvét, és nem emlékeztette az anyját, hogy neki legalább még van testvére. Néma csendben nyújtotta át a tányérját, és amint lenyelte az utolsó falat parmezános csirkét, hirtelen eszébe jutott a két fiú, akivel az étteremben találkozott.

A szőke, jóképű, kiszámíthatóan magabiztos Justin. S az olvasó, aki olyan céltudatosan tartotta a távolságot. Rejlett valami rejtélyes várakozás a tekintetükben, amikor ránéztek.

Nos, akármit vártak is tőle, Violetnek esze ágában sem volt a kedvükre tenni. Sohasem volt oda a fiúkért, sem a lányokért, ha már a témáról esett szó. Volt már szerelmes egy párszor; még be is vallotta a nővérenek a biszexuális hajlandóságát, csak éppen még nem állt készen rá, hogy bárkivel is járni kezdjen. Mindig csupán a testvére és a zongorájára volt szüksége, Rosie halála után pedig még az a kevés távoli barátja is elkopott, mivel nem tudták, hogyan kezeljék Violet szívszaggató bánatát. Jobban zokon vette volna, hogy jövő héten új iskolát kell kezdenie, ha Ossiningben hagyja a barátait.

Violet hirtelen rádöbbsent, hogy csaknem egy teljes napja nem is játszott a zongorán. Az utánfutó kipakolása lassú és kimerítő feladatnak bizonyult, és mire végül útnak indult, hogy vacsorát szerezzen, addigra épphogy sikerült új szobájába vonszolni a saját csomagjait. A többi doboz a földszinten várakozott, kartonpapír őrségként állva sorfalat Violetnek, miközben átmasírozott az előtéren a bal oldalon nyíló szobába, ahol felfedezte a zongorát.

Violet egyáltalán nem osztozott a Saunders család vadásztrófeák iránti nyilvánvaló és hátborzongató rajongásában. Elfordította a fejét a három kitömött szarvasfej üveges tekintetétől, amint óvatosan felhajtotta a zongora tetejét. Tökéletes elefántcsont klaviatúra tárult fel előtte, akár egy mosolygó fogor – végre egy régi ismerős.

Kitárta kezét a billentyűk fölött, megkönnyebbülés és jóleső izgalom öntötte el a lelkét. Amíg játszhat, otthon fogja érezni magát. Mindig is így volt, amióta négyéves korában először ült le a zongorához. Valósággal ki kellett vonszolni a zongoratanára házából, miközben rúgva és visítva könyörgött, hadd klimpírozhasson csak még egy másodpercig a billentyűkön.

Próbaképpen játszott egy skálát. Mélységes meglepetésére a hangszer be volt hangolva; talán Daria szokott játszani rajta. A szoba akusztikája egyszerűen csodás volt, és Violet hamar bele is kezdett Bach *D-moll Prelúdium és fuga* című orgonaművébe.

Rosie temetése után rendkívül kiszámíthatatlanná vált a játéka. Akadtak jobb napok, de a muzsika többnyire elérhetetlenül örvénylett a fejében. Felhagyott a zongoraórákkal, de még így is hetente többször gyakorolta felvételi meghallgatásra szánt repertoárját, mintegy próbálva meggyőzni magát, hogy egy napon minden visszatérhet a normális kerékvágásba. Ám most alig pár percnyi zongorázás után szertefoszlott a káprázatos tisztánlátás, amely a gyakorlás során mindig kibontakozott az elméjében.

Nem megy zeneiskolába. Soha többé.

Ujjai végigsiklottak a billentyűkön, eltérve a kidolgozott repertoártól, és újabb futamok improvizálásába kezdett. Violet lehunyt szemmel szabadjára engedte a melódiát, hadd áradjon, amerre a fantáziája sodorja.

Egy idő múltán homályosan ráeszmélt, hogy valamiféle új hang tör utat magának muzsikája mámorító buborékjába. Szórakozottan levette kezét a klaviatúráról. Furcsa módon neheze ére esett elszakítani ujjait a zongorától.

Kinyitotta a szemét.

A szobában koromsötét volt.

Violet értetlenül pislogott, amint a zaj újra megtörte a csendet. Tompa, bádogszerű hang. Egy ragyogó szempár villant fel

a sötétségben, mire Violet rémülten a zongoraszékhez hátrált, és a telefonja után kapott. Már éppen nagy levegőt vett a sikoltáshoz, amikor egy ismerős vörös fonaldarab kandikált elő a szék alól.

– Ó! – Mélységes megkönnyebbüléssel felsóhajtott. – Csak te vagy.

A macska egy szokásos, fura, leginkább egy miniatúr láncfűrészre emlékeztető nyávogást hallatott, miközben a zongoraszékhez törleszkedett. Azután jó erősen Violet bokájába harapott.

Violet igen harsány szitkozódás közepette felhúzta a lábát a székre. Végre sikerült megtalálnia a telefonját is a kottaállványon. Rögtön megdermedt azonban, amint a képernyő egy villanással életre kelt.

Teljesen úgy érezte, hogy alig tíz percig játszott a zongorán, talán legfeljebb húszig, a telefonja szerint azonban majdnem négy órát ült a hangszernél. Korábban is előfordult, hogy magával ragadta a zongorázás, de így még soha.

Violet a székről felpattanva az ajtóhoz sietett.

Még akkor is nyugtalanság töltötte el, amikor felért a hálószobájába. A vörösesbarna falakkal körülvett helyiség sokkal nagyobb volt az ossiningi szobájánál. Közepén egy hatalmas, oszlopos ágy terpeszkedett, amely akár egy mauzóleumba is beillett volna. Ráadásul még több hátborzongató kitömött trófea kapott helyet benne. Violet kilakoltatott a szomszédos helyiségbe egy hollót és egy szarvasfejet, különös késztetés érezve, hogy a bocsánatukat kérje.

Felrántotta a szobája ajtaját, és tekintete azonnal a fal mellett felhalmozott dobozok piramisára esett; mindegyiken a ROSIE név szerepelt vastag, fekete betűkkel.

A költözést megelőző éjszakán, mielőtt Juniper összepakolhatta volna Rosie holmiját, Violet belépett a nővére szobájába,

ahová a baleset óta be sem tette a lábát. Átfésülte a polcokat, a fiókos komódot, a szekrényt, és kiúzta Rosie rejtett titkait: a fél üveg whiskyt a matraca alól, a lenge fehérneműit a fiókja mélyéről, Elise szerelmesleveleit a kabátja zsebéből. Egy órába telt, mire a nővére valódi énjét átváltoztatta azzá a személlyé, akinek az anyja látni akarta. Amikor pedig végzett a munkával, összegömbölyödött a saját ágyán, szájában hamuszerű érzéssel.

A dobozok a pakolás eredményeként tornyosultak a szobában, egy művészi hajlamú, inkább Monet, mint Van Gogh stílusát követő fiatal lány színpompás, de ízléses portréjaként. Violet elfordította tekintetét a dobozokról, és a fölöttük függő festményre emelte.

Rosie portfóliójának egyik darabja volt, egy absztrakt alkotás, amely elméletileg Violet lelkét ábrázolta: homályos és maszatos festékfoltok szédítő mintázatai pörögtek-forogtak az ember szeme előtt, amikor a megfelelő szögből nézte őket. Rosie négy ilyen vásznat festett, a Saunders család minden tagjának egyet-egyet, habár az édesapjuk már réges-rég halott volt. A festmények bejuttatták a három legkiválóbb művészeti iskolába. Lélekábrázolásoknak nevezte őket, és jöllehet Violet gyakran kötekedett a nővérével az ezoterikus hajlamai miatt, maga sem tagadhatta, milyen találó is az elnevezés.

Rosie többi holmija talán hazugságot tükrözött, de Violet lélekábrázolása nem. Tett egy lépést a festmény felé, nyugtalan-sága lassan elcsitult, amint az ismerős vásznat figyelte.

Megérintette az ujjá hegyével, majd behúzta a függönyt a szobája ablakán. A fák baljós, fekete sziluettjének körvonalai megcsillantak a holdfényben, csorba fogsor módjára cikázva végig a ház oldala mentén.